

Върху загрубѣлото лице на Ели се отразаваше само изражение на любопитство, докато, мърдайки устни, четѣше чудната заповѣдь.

„Ще свалите товара до устието на р. Рио Сабана, между Картагена и Баранвила, на северния брѣг на Венецуела. Генералът на възстаницитѣ, Рафаелъ Портуендо, ще очаква „Корсика“. Размѣнете си съ него сигнали, за да узнаете може ли да се стовари всичко на сушата. Надѣваме се, че ще съумѣете да заставите екипажа да изпълнява заповѣдитѣ ви. Можете да обещаєте двойно възнаграждение за този рейс. Ако доставите товара благополучно, вие, разбира се, ще получите голѣма премия. Ние не желяемъ да подхвърляме на опасностъ парахода или екипажа, обаче, мислимъ, че е необходимо да се взематъ всички мѣрки за достигане желяемитѣ резултати. Унищожете веднага заповѣдта“.

Капитанъ Ели промърмори нѣщо, погледна замислено въ пространството, пробѣгна съ очи подписания списѣкъ на товара и очитѣ му се усмихнаха. Списѣкътъ почваше така:

„300 сандѣка, означени „мариновано месо“ — напълнени съ патрони.

250 съ надписъ „жамбонъ и месо отъ гърдитѣ“ — напълнени съ патрони.

176 бутилки, отбелязани „пиво въ бутилки“ — патрони.

118 сандѣка съ забележка „земледѣлски инструменти“, напълнени съ маузерови пушки.

294 пакета съ забележка „коси“ — маузерови пушки.

Капитанътъ не продължи да чете по-нататѣкъ. Той стана бавно отъ стола, разходи се малко по каютата и, като застана съ широко разкрасени тѣлсти крака, си каза мислено:

— Защо така малко ми се довъряваха? Защо ми не казаха всичко това още въ пристанището? Тѣ постѣпиха не съвсемъ честно съ мене и хората ми. Разбира се, ще трѣбва да се погрижа за всичко.

Той повика главния машинистъ. Влѣзе човѣкъ съ фигура на викингъ, изцапанъ, мраченъ и съ белегъ отъ скорошно изгорено на бузата.

— Отдавна ви познавамъ, Цимеръ, — почна капитанътъ. — За известно време не говорете никому за това, което сега ще ви кажа. Нашиятъ товаръ се оказа маска. Не можахъ да ви кажа това на брѣга, защото ми дадоха запечатана заповѣдь. Ние трѣбва да доставимъ орѣжие и други подобни нѣща на Венецуелскитѣ възстаници. Понѣкога това е твърде опасна работа, както казватъ, а вие имате шестъ деца; азъ имамъ само жена. Исканъ да ви обясня какъ всичко това се случи. Моля ви се, не ме осждайте, че не ви предупредихъ по-рано.

Това съобщение изуми малко Цимеръ, но той, безъ ни най-малко вълнение, повдигна глава и се засмѣ:

— Азъ имамъ въ отдѣлението пирати и главорѣзи, капитане. Тѣ биха предпочели да се биятъ, отколкото да ядатъ. Запечатана заповѣдь? Е, това

А. Пенъ

Венецуелскитѣ възстаници

Преведе: Йосифъ Сжбевъ (2)

е шега! Е, що? Ще мълчимъ! Но моитѣ машини се разклатиха отъ тази буря, и „Корсика“ не ще може да избѣга, ако ни заобиколятъ параходитѣ на противника.

— Нека все таки параходътъ да върви нѣкакъ, — възрази капитанътъ, — защото азъ искамъ да сваля товара, Цимеръ. Само не знамъ какъ екипажътъ ще посрещне известието. Ще имъ кажа всичко, когато стигнемъ въ южното море.

— Когато бждете готовъ да свикате воененъ съветъ, повикайте ме, — каза нѣмецътъ. — Ако е невъзможно да вървиме много бързо, ние, може би, ще съумѣемъ да се сражаваме. Голѣма частъ отъ южно-американскитѣ военни параходи, които видѣхъ, биха могли да бждатъ потопени отъ играчкитѣ топове.

Капитанътъ слѣзе въ трюма, почна да се рови посрѣдъ денковетѣ и намѣри скрититѣ пушки, револвери и патрони; тѣ биха могли да се окажатъ подъ рѣжа, въ случай на нужда. Като взе такива мѣрки за предпазливостъ противъ възможенъ мятежъ или други случайности, той извади морската карта, отбеляза съ моливъ едно кръстче на мѣстото на слизането на суша и се върна къмъ обикновенитѣ си задължения. Простата Хансенова душа не видѣ въ всичко това нищо героично или романтично.

III

День следъ день „Корсика“ отиваше на югъ; никой не я преследваше. Сега тропическото слънце напичаше нейната палуба и полуголитѣ, задъхващи се огньари излизаха изъ трюма, обливаха се единъ другъ съ вода, а после падаха като мъртви подъ навеса. Най-после дойде време параходътъ да се отклони отъ курса къмъ Колонъ и по-нататѣкъ бѣше невъзможно да се скрива работата отъ помощницитѣ. Капитанъ Ели ги събра и накратко имъ обясни всичко.

Мидълтонъ, неговиятъ пръвъ помощникъ, каза твърдо:

— Ще действамъ заедно съ васъ, съръ.

Капитанътъ климна одобрително съ глава на младия янки и съ мрачно лице се обърна къмъ втория помощникъ, който, цѣль побледнѣлъ, викна нервно:

— Азъ подписахъ договоръ не за това! Ще ни разстрелятъ, ако се приближимъ до брѣга. Азъ... азъ... — той искаше да каже още нѣщо, но капитанъ Хансенъ го прекъсна:

— Стига! Не мога да ви принудя да правите беззакония, но считамъ, че въ продължение на останалия рейсъ е по-добре да бждете простъ пасажеръ. Въ очитѣ на разжалвания помощникъ се показаха сълзи и, запъвайки се, той почна да моли да го изслушатъ. Но Хансенъ се обърна гърбомъ къмъ него и каза на Мидълтона:

— Извикайте всички на палубата.

Матроси, буфетчици, готвачи, пѣстра тѣла отъ американци, ирландци, негри и скандинавци се събра на носовата частъ на парахода, гледайки на равнодушната фигура на капитана, който изтри устата си съ обратната страна на рѣжката и попита:

Кой отъ васъ, момчета, е готовъ да рискува главата си за двойна заплата?

— Азъ, съръ! Да, да... Ето ти шега! — зазвуча цѣлъ хоръ отъ гласове.

Чуха се и слаби възражения на недоволници:

— За какво? Кажете?

— Не е ваша работа, — отговори спокойно капитанъ Ели. — Мистеръ Мидълтонъ, дайте на тѣзи ви рога пѣть минути да си помислятъ. Ако все пакъ държатъ на своето — арестувайте ги.

— Азъ казахъ всичко на моитѣ пирати, — шепнѣше Цимеръ на ухото на капитана. — Всички сж много радостни; само трима се възпротивиха, но останалитѣ ги натупаха набърже. — Тукъ гласътъ му се понижи още повече, и той прибави: — Надѣвамъ се, че не ни преследва броненосецъ? Моитѣ машини сж много „болни“; силенъ ходъ нѣма да издържатъ.

— Добре, Цимеръ. Ще се постарая да пристигна следъ два-три дена, — отговори капитанътъ.

Всички си разотидоха, като тѣлуваха интересната новина. Ако бѣше на парахода другъ капитанъ, би се повдигналъ истински бунтъ, но Ели Хансенъ се справи съ страхливцитѣ така рѣзко, че измѣни мнението на болшинството.

„Корсика“ трѣгна направо къмъ брѣга. Най-после, обвитата въ мъгла линия на планинитѣ се изрисува въ далечния хоризонтъ. Малко по-късно капитанътъ различи горния рѣжавъ, презъ който рѣка Рио Сабана се вливаше въ морето. Презъ говорната трѣба той помоли Цимера да даде повече пара. Грохотътъ на машинитѣ му доказа, че параходътъ напѣрга всичкитѣ си сили. Върху сапфировото море не се виждаше ни пушекъ, ни платна. Изглеждаше просто смѣшно да стигнатъ сушата безпрепятствено. Капитанъ Хансенъ ходѣше напредъ и назадъ по мостчето и лицето му се набръчкваше ситно, когато се вглеждаше въ малкия, закритъ отъ сушата заливъ — цѣльта на плаването. Готвѣха се да вдигнатъ дневнитѣ сигнали: — черенъ балонъ на предната мачта и бѣлъ знакъ на главната. Любопитнитѣ матрози работѣха усилено, или си играеха съ пушкитѣ, дразнейки се единъ другъ. По тѣхното мнение, тѣ никога не бѣха получавали толкова лесно двойна заплата.

Околноститѣ отпредъ, покрити съ зеленина, хълмоветѣ и свѣтлата лента на залива се изрисуваха отчетливо. Параходътъ, като намали парата, запълзѣ осторожно къмъ заливчето.

(Следва)